

Iure igitur felix istud nominis auspiciū soboli Iapeti obrigit, quæ in orbem circumiit, & uti præ se fert appellatio, curriculum datum præscriptumque sorte absolvit; ab ortu solis substratis terris ad usque ejus partem, terras omnes emensa. Nemo namque historica cognitionis tam est rudis & ignarus, quem lateat Gothorum & Vandalorum (qui Cimmericorum progenies fuere) armis Hesperiam utramque occupatam possessamque fuisse. Quare quum consentientibus calculis è Gomero propagatos esse Cimmericos, omnes fateantur, qui quum principio interiora Asiæ penetralia tenuissent, a Scythis pulsi, & semper ad occidua tendentes, in Scandiam, inde in Cimbricam Chersonesum trajecerunt; quod convenientius vocabulum gentis Cimbricæ auctori Gomero, & vicissim genitoris sui nomen retinenti populo aptari potuerit, quam a circumeundi & circumquaque palandi studio, non perspicio. Quæ namque gens una majorem terrarum circuitum confecerit, haud facile legendo didicisse quenquam arbitror: id quod aperte ac diligenter explanat Iosephus Antiquitatum Iudaicarum accuratus scriptor, qui Gomeri posteros ex Armenia profectos ad Tanain usque amnem excurrisse, inde per Europam universam extremis Gadibus tenus terras omnes multitudine inundasse scribit. Clarissime vero propagandi & conficiendi cursus sui studium ea in gente Plutarchus in vita Marii explicavit, cujus verborum sententiam solum appendam Latinis auribus, ne citandis Græcis lectori fastidium pariam, chartasque odiose prolixus onerem. Cimbros (inquit) prædicant, quoties loco se movent mutatis sedibus, non uno impetu aut assidue, sed quolibet anno ubi tempestatis fovet commoditas, prorsum semper tendendo, proximas quasque regiones bello aggredi, quumque varia inter illos populorum sint nomina, communi appellatione Celto-Scythas agmen suum vocare. Alii referunt Cimmericorum, quos ab antiquo Græci cognoverunt, non magnam fuisse universitatem, sed exules potius quosdam aut teditiosos a Scythis exactos, a Mæotide in Asiæm transmississe, ductore Lygdami: longe vero maximam & bellicosissimam gentis portionem in extrema maris Oceani ora consedisse, ac regionem opacam, nemorosam, & propter præcellas spissasque silvas ad Hercyniæ usque saltum pertingentes, soli inaccessam colere. Hactenus fere verba illius utcumque reddidi. Vnde verum Cimbros Germanico etymo Plutarchus, aut Gallico Festus Pompeius latrones ac subseffores dici probare queant, non intelligo, nisi pro latronibus milites conductitios accipiamus, aut nisi videatur Plutarchus id retulisse ad peculiarem Gentem belligerandi, ut quæ clandestinis latronum more insultibus finitimos opprimeret; atque ita memorat impetuoso illorum incursum percussam Italiâ timuisse, quum gentem neque de nomine genitalem; sed notam, repentinæ nubis instar suis cervicibus ingruere intellexisset. Hactenus Iunius. Iuria hæc in quatuor sedes Episcopales latissime patentes divisa est, in *Ripensem* quæ Ripæ, *Arhusiensem* quæ Arhusii, *Vandalicam* quæ Aalborgi, *Viburgensem* quæ Viburgi consistit. *Ripensis* diœcesis, Præfecturas triginta, Civitates septem & Regias Arces decem habet. Koldinge Regina Dorothea Christiani tertii vidua, scholam suis sumptibus instruxit. *Arhusiensis*, Præfecturas 31, Civitates septem & Arces quinque habet. *Arhusium* sive *Arhusia* Emporium est celebre, ob Portum, quem ingens illud Promontorium Hellenis efficit, quod ab arce Regiæ Kalloe, per ditionem Mols, usque ad altissimum Montem, *Ellemansbergh*, ad duo milliaria protenditur, &

Urbes & opida.